

Prvih 150 metrov je izredno strmih (50—55°), a vseeno delujem z lahkoto. Drsenje po kristalni snežni podlagi me polni z impulzi, ki mi niso znani. Poskusiti to opisati je kot devici opisati seks. Bliskovito se prebijam skozi svet serakov. Strmina je malo popustila, kar mi vlije novih moči. Povečal se mi je manevrski prostor. Hitro prismočam do drugega višinskega tabora, kjer imam postanek. S Primožem pospraviva tabor in s komično počasnimi gibi »nabaševa« nahrbtnika.

Čaka me še 1000 višinskih metrov spusta do snežne meje. Sneg se spreminja iz zavoja v zavoj. Želja, da bi

se tu na belih valovih ustavil čas, je vedno večja. Še preden pa se te želje zavem, sem na zadnjem snežnem grebenu. Pogled mi še zadnjič uide na zavoje, tja, kjer besedi »bela opojnost« resnično nista zgolj fraza.

Do baze je še pet ur hoje, ki zame ni zanimiva. Malo se ujemim, ko čutim, da ni več smuči na nogah. Tla postajajo vse trša. Želim si le čimprejšnji počitek, ker me iz ure v uro zmanjkuje.

Po 21 urah prideva s Primožem v bazo. Energije je le toliko, da si čestitamo in že pademo v sanje — morda za naslednji podvig.

ŠE EN POGLED NA ŠESTTISOČAK MERA PEAK

DRUGO LICE HIMALAJSKE ODPRAVE

PRIMOŽ LAJEVEC

Srce je nekam neobičajno hitro bilo, ko sem s tresočim se glasom napol nehote izjavil: »Jaz bi šel tudi zraven, če nimate nič proti.« V Himalajo, Nepal, sveto deželo alpinistov in njim podobnih, po mnenju doma čemeče večine nekoliko mahnjениh glavo na prodaj nosečih čudakov. V deželo, o kateri sem doslej le bral v knjigah. V deželo, ki te kot časovni stroj prestavi stoletja v preteklost. Tja, kjer se, kot sem mislil 15 let in mislim tudi danes, cedita mleko in med in se preko ledenih kock najvišjih vrhov sveta natakata v moderno prazna srca. V Himalajo torej.

Kolesje organizacije je steklo, treningi tudi in kar naenkrat sem sopol skozi šavje vsake vrste mrazu, vetru in težavam naproti. Vreme je bilo kislo, in to tako zelo, da so se od njega skisali tudi moji (naši) svetli in sladki načrti. Adijo, stene, adijo, plezanje, adijo, naslovi v časopisih! Pestile so me še prebavne težave in marsikatera od doma prinešena predstava o himalajski odpravi je klavрно končala kot iz neudobnega čepenja izhajajoča nečednost za kakšnim šotorom ob poti. Žalostno, žalostno!

Pa vendar me je vsak dan težav in črnogledosti pripeljal bližje gori, ki je sem in tja sramežljivo pokazala svoj vrh nekje nad oblaki, tako visoko, da je stiskalo pri srcu in k sreči tudi kje drugje, kar je zagotovo pripomoglo k zdravljenju takšnih in drugačnih neprijetnosti in k temu, da sem na večni led stopil čil, zdrav in močan kot čreda jakov. Vreme se je popravljalo iz dneva v dan, hvala Bogu, saj sem bil iz dneva v dan tudi višje in imel že s tem v zvezi dovolj preglavic. Enkrat je bilo res hudo in če ne bi bivoli ponoči prenehali teptati ubogih, bolečih in že tako ne preobilnih možganov v moji glavi in zdirjali v dolino prežat na kakšne prepitate ponočnjakarje, bi v dolino zdirjal jaz in o vrhu ne bi hotel nič več slišati, pač pa bi poslušal glasbo in postal uslužbenec. Na srečo pa je bil glavobol premagan in sem tako dobil priložnost, da si pridiham zadnje metre na vrh gore s pošastno lepim razgledom na Čo Oju, Everest, Lotse, Makalu in Kangčendzengo, na vrh gore, ki se imenuje

Veselo po planinah

ZVONKO ČEMAŽAR

*V Robanov kot,
kjer je doma življenje,
me vabi pot
in silno hrepenenje.
Tu vse trave
kot mehke so preproge
in vsi ljudje
veselo tu žive.*

*Iz Logarske
doline slap odmeva,
tam Rinka je,
Savinja tam izvira.
Z menoj, dekle,
po travnatih preprogah,
z menoj v gore,
tja vabi me srce!*

*Se koscev smeh
tam sliši po planinah,
njih žar v očeh
omamlja po strminah.
Tu je lepo,
zelene so preproge,
tu mimo bo
šla naj'na pot v goro.*

*Jaz vem, dekle,
za čudovite jase,
kjer z rožami
nebo in sonce igra se.
Pokazal kraj
ti bom na Korošici,
kjer moj je raj,
ki brani mi nazaj.*